

Konservatoryum Conservatorium

Başvuru | Submitted 22.01.2025
Revizyon Talebi | Revision Requested 10.04.2025
Son Revizyon | Last Revision Received 22.04.2025
Kabul | Accepted 25.04.2025
Online Yayın | Published Online 20.05.2025

Araştırma Makalesi | Research Article

📄 Açık Erişim | Open Access

Francis Poulenc'in Müzikal Tarzı ve Üflemeli Çalgılar ile Piyano İçin Bestelediği Sextet, FP 100 Üzerine Bir Analiz

An Analysis of Francis Poulenc's Musical Style and His Sextet for Woodwinds and
Piano, FP 100

Kaan Civelek¹ & Ayşe Özlem Akdeniz²

¹ Anadolu Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Müzik Bölümü, Üflemeli ve Vurmalı Çalgılar, Eskişehir, Türkiye

² Anadolu Üniversitesi, Devlet Konservatuvarı, Müzik Bölümü, Yaylı Çalgılar, Eskişehir, Türkiye

Öz

20. yüzyıl Fransız müziğinin önde gelen temsilcilerinden Francis Poulenc, geleneksel ve modern öğeleri ustaca harmanlayan, özgün bir müzikal dil geliştirmiştir. Neoklasisizm, lirik ifade gücü ve armonik yeniliklerin belirgin bir biçimde öne çıktığı müziğinde, Paris avangardı ve geleneksel Fransız melodilerinin etkileri dikkat çeker. 1940 yılında bestelenen "Sextet" adlı eseri, Poulenc'in bu müzikal dilinin ayrıntılı bir analizine olanak tanımaktadır. Eser, II. Dünya Savaşı'nın başında, Avrupa'nın çalkantılı bir döneminde bestelenmiş olup, bu dönemin getirdiği duygusal yoğunluk ve karakteristik özellikler eserde hissedilmektedir. İlk dinleyici tepkileri olumsuz olsa da zamanla bu eserin müzikal değeri takdir görmüştür. Eserin melodik ve armonik yapısındaki ani duygu değişimleri; melankoli ve neşe arasında gidip gelen dramatik bir etki yaratmıştır. Performans açısından zorluklar barındıran eserin, yazıldığı gibi icra edilmesi, bestecinin ortaya koyduğu derinliği tam anlamıyla yansıtmak adına önem taşımaktadır. Bu bağlamda "Sextet", Poulenc'in yaratıcı dehasını ve 20. yüzyıl müziğine olan katkısını gözler önüne seren bir başyapıt olarak klasik müzik literatüründe önemli bir yere sahiptir.

Abstract

Among the leading 20th century French artists, Francis Poulenc has actually created a distinct music language that skillfully mixes conventional plus contemporary aspects. In his songs where neoclassicism, meaningful expression as well as harmonic advancements stand apart plainly, the impacts I've the Parisian upper class coupled with conventional French tunes stand apart. Made up in 1940, 'Sextet' enables a comprehensive evaluation of this music language of Poulenc. The job was made up at the start of World War II, throughout a rough duration in Europe together with the psychological strength and also particular attributes of this duration are really felt in the job. Although preliminary audience responses were adverse, the music worth of this job has actually been valued gradually. The unexpected modifications of feeling in the melodious as well as harmonic framework of the job developed a significant result rotating in between woe as well as pleasure. It is necessary to carry out the job, which has problems in regards to efficiency, as it was created in order to completely show the deepness of the author. In this context 'Sextet' has an essential area in symphonic music literary works as a work of art that exposes Poulenc's imaginative wizard along with his payment to 20th century songs.

Anahtar Kelimeler Francis Poulenc • Sextet • Neoklasisizm • 20. yüzyıl müziği • Fransız müziği

Keywords Francis Poulenc • Sextet • Neoclassicism • 20th century music • French music

“ Atıf | Citation: Civelek, K. & Akdeniz, A. Ö. (2025). Francis Poulenc'in müzikal tarzı ve üflemeli çalgılar ile piyano için bestelediği sextet, FP 100 üzerine bir analiz. *Konservatoryum-Conservatorium*, 12(1), 179-206. <https://doi.org/10.26650/CONS2025-1625203>

© This work is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

© 2025. Civelek, K. & Akdeniz, A. Ö.

✉ Sorumlu Yazar | Corresponding author: Kaan Civelek kaanoboe1988@hotmail.com

Extended Summary

Francis Poulenc is recognized as one of the most distinguished composers of 20th-century French music. He enriched traditional musical forms with modern touches, creating a unique musical language of his own. Neoclassical structures, elegant melodies, and innovative harmonies are frequently observed in his music. The cultural richness of Paris and French folk music served as significant sources of inspiration for Poulenc's works. These characteristics are distinctly evident in his Sextet, FP 100, completed in 1940. The piece reflects the uncertainty and emotional intensity of the early days of World War II, while showcasing Poulenc's musical genius. Considering its historical context, the Sextet was composed during a period of significant transformation in the world of music. The uncertainty and suffering brought by World War II were reflected in Poulenc's works, as in the case of many composers. However, in this piece, Poulenc managed to maintain a sense of joy and energy, creating a balance against the bleak atmosphere of the war. The Sextet consists of three main movements: Allegro Vivace, Divertissement: Andantino, and Finale: Prestissimo. The first movement, Allegro Vivace, captivates the listener with its energetic and lively character. In this movement, Poulenc reinterpreted the traditional sonata form with a modern perspective and enriched it with rhythmic diversity. The dynamic dialogue between the piano and wind instruments adds a vibrant and cheerful tone to this section. The second movement, Divertissement: Andantino, highlights the lyrical and emotional aspects of the piece. Dominated by a melancholic atmosphere, this section features the soft timbres of wind instruments accompanied by the piano, which stand out prominently. Here, Poulenc offers the listener an opportunity for a calm and introspective journey. The musical transitions establish a delicate balance between melancholy and tranquility. The final movement, Finale: Prestissimo, represents the culmination of the piece with its fast tempo and exuberant character. Rhythmic diversity and sudden transitions provide the listener with a gripping finale. In this movement, Poulenc masterfully combines various themes, concluding the piece with a powerful and impactful closure. The Sextet demands speed and advanced technical skills, particularly in the piano parts. The wind instruments, on the other hand, play a crucial role in maintaining balance as they accompany the piano with melodic expressions. Poulenc expected not only technical perfection from the performers but also a strong sense of artistic expression. Neoclassical and modernist elements come together in Poulenc's music in a unique way. Although he drew inspiration from composers such as Stravinsky, Debussy, and Satie, these influences were reshaped within Poulenc's personal style. This fusion imbues his music with a sense of familiarity while introducing innovative textures. For instance, similar lyrical expressions and neoclassical structures are evident in other works by Poulenc, such as Gloria and Concerto for Two Pianos. However, the Sextet possesses a unique structure, particularly in terms of the interaction between the piano and wind instruments. The dramatic framework of the piece offers transitions between melancholy and joy, taking the listener on an emotional journey. The contrast between the piano and wind instruments enhances the cohesiveness and dynamic character of the work. These characteristics have elevated Poulenc's work beyond mere technical achievement, transforming it into a profound medium of emotional expression. While the Sextet initially received criticism at its premiere, this was partly due to the period's hesitance toward innovative forms. Over time, it has earned its rightful place as one of the most significant masterpieces of 20th-century music. The uncertainty and emotional turmoil of World War II resonate in the spirit of the piece, adding depth to its artistic value. Yet, Poulenc balanced this atmosphere with joyful and energetic passages, offering a message of hope through his music. This approach has endowed the piece with a timeless value. In conclusion, the Sextet, FP 100 stands as a testament to Francis Poulenc's creative brilliance and musical mastery. By combining neoclassical elements with a modernist perspective, it delivers a profound, impactful, and multilayered musical experience to its listeners. With this work, Poulenc made a significant contribution to the history of music and left an enduring legacy through his distinctive musical language.

Francis Poulenc'in Müzikal Tarzı ve Üflemeli Çalgılar ile Piyano İçin Bestelediği Sextet, FP 100 Üzerine Bir Analiz

Francis Poulenc, 20. yüzyıl Fransız müziğinin en özgün ve etkileyici bestecilerinden biri olarak kabul edilmektedir. Müzikal tarzı, geleneksel ile modern unsurların iç içe geçtiği bir yapıya sahip olup, dönemin

diğer bestecilerinden farklılaşan, kendine has bir dil geliştirmiştir (Schmidt, 2001, s. 45-46). Poulenc'in eserlerinde Neoklasik unsurlar, lirik bir ifade gücü ve yenilikçi armoniler belirgin bir yer tutarken, eserlerinde Paris avangardı ve geleneksel Fransız melodilerinden izler de görülmektedir (Ivry, 1996, s. 32-33). Bu çeşitlilik, Poulenc'in Fransız müziğinde özellikle II. Dünya Savaşı döneminde derin bir etkisi olan kişisel ve stilistik yaklaşımını ortaya koymaktadır.

1940'ta tamamlanan "Sextet" adlı eseri, Poulenc'in müzikal dilinin karmaşıklığını ve çok yönlülüğünü ortaya koyan önemli bir örnektir. II. Dünya Savaşı'nın başında, Avrupa'nın çalkantılı bir dönemden geçtiği ve savaşın yol açtığı kaygı ve melankolinin sanatta da kendini hissettirdiği bu dönemde bestelenmiştir (Schmidt, 2001, s. 134-136). Savaş döneminin psikolojik etkileri, "Sextet" in melodik ve armonik yapısında belirgin bir şekilde hissedilmekte olup, eserin karakterini ve duygusal yoğunluğunu daha anlaşılır kılmaktadır (Ivry, 1996, s. 55-56). Bu bağlamda, eser sadece müzikal bir kompozisyon olmanın ötesinde, dönemin ruh halini yansıtan bir ifade aracı olarak değerlendirilmektedir.

"Sextet", ilk performanslarında dönemin müzikseverleri tarafından tam olarak takdir edilmese de zamanla müzik literatüründe kendine kalıcı bir yer edinmiştir (Hell, 1978, s. 210-212). Poulenc'in yenilikçi armonik yapısı ve ani duygu değişimleri, eserin karakteristik özellikleri arasındadır. Melankoli ve neşe gibi zıt duygular arasında hızlı geçişler yaparak dinleyiciler üzerinde dramatik bir etki yaratan bu eser, teknik açıdan da müzisyenler için önemli zorluklar taşır (Ivry, 1996, s. 78-79). Bu zorlukların üstesinden gelinmesi, eserin yazıldığı gibi icra edilmesini gerektirir ve böylece Poulenc'in yaratmayı amaçladığı derinlik tam anlamıyla ortaya konabilir (Schmidt, 2001, s. 134-135).

Sextet, performans açısından bakıldığında müzisyenler için teknik açıdan kolay olmayan bir müziktir. Bestecinin ortaya koymak istediği derinlik ancak müziğin yazıldığı gibi icra edilmesiyle tam anlamıyla gerçekleşebilir.

Eserin, 20. yüzyıl müziğinde Francis Poulenc'in yaratıcı dehasını ortaya koyan bir başyapıt olduğu açıkça görülmektedir. Bu analiz, Francis Poulenc'in müzikal stiline bağlı kalarak Sextet'in klasik müzik literatüründeki önemini vurgulamayı hedeflemektedir.

Francis Poulenc'in Müzikal Tarzına Genel Bakış

Francis Poulenc'in müzikal tarzı, çeşitli stilistik bileşenleri uyum içinde bir araya getirmesi ve tutarlı bir müzikal dil yaratmasıyla öne çıkmaktadır. Debussy, Satie ve Stravinsky gibi bestecilerden esinlenmiş olan Poulenc, aynı zamanda Fransız chansonları ve popüler müzik unsurlarını da eserlerine dâhil ederek kendine özgü bir estetik oluşturmuştur (Moschard, 2004, s. 41). Ancak, Poulenc, dönemin birçok avangart akımının tersine, on iki ton tekniği ve atonalite gibi yenilikçi unsurlardan kaçınmayı tercih etmiştir. Bu tercihi, onun müziğine yalınlık ve zarafet katmış, eserlerini geniş bir dinleyici kitlesine hitap eder hâle getirmiştir. Bu yalın yaklaşım, Poulenc'in müzikal dilini anlaşılır kılarken aynı zamanda güçlü bir ifade gücü yaratmasını sağlamıştır (Schmidt, 2001, s. 72).

Francis Poulenc'in kendine özgü tarzı, dinleyiciyle samimi ve güçlü bir bağ kurmasını sağlayan karakteristik unsurlarla donatılmıştır. Sıcak melodik yapılar ve incelikle işlenmiş mizah anlayışı, bestelerinde belirgin bir şekilde öne çıkar ve dinleyiciler üzerinde derin bir etki yaratmaktadır. Poulenc, modernizme mesafeli yaklaşımıyla birlikte eserlerinde, Fransız müziğinin zarafetini ve geleneksel doğasını sürdürmeyi başarmıştır (Ivry, 1996, s. 65). Bu tercih, onun müziğine çağdaş bir tını kazandırırken, aynı zamanda dinleyiciye ulaşan ve akılda kalıcı bir anlatım sunar. Ayrıca, Fransız chansonları ve halk ezgilerinden aldığı ilhamla geliştirdiği melodik dokular, eserlerine hem tanıdık hem de yenilikçi bir hava katar (Schmidt, 2001, s. 102).

Poulenc'in müziğindeki bu zarif denge, onu 20. yüzyıl müziğinde kendine özgü ve ayrıcalıklı bir konuma yerleştirmiştir. Onun müzikal yaklaşımı, geleneksel ile modern arasında doğal bir geçiş sağlarken, aynı

zamanda geniş kitlelerin ilgisini çeken erişilebilir bir estetik sunar. Yüksek bir melodi duyarlılığı ve incelikli armonik yapılar sayesinde Poulenc, yenilikçi olmasa da zamanının ruhunu yakalayan bir müzikal dil yaratmıştır. Bu yaklaşım, onun müziğine hem evrensel bir nitelik kazandırmış hem de Fransız kültürünün özgün ruhunu yansıtan bir özgünlük katmıştır (Moschard, 2004, s. 41).

1930'ların ortalarında Francis Poulenc, kutsal müzik bestelemeye yönelerek sanatında yeni bir yolculuğa başlamıştır. Bu karar, onun daha önce yoğun olarak seküler eserlerle şekillenen yaratıcı ethosu ile yeni bir estetik anlayış arasında potansiyel bir çelişki ortaya koymuştur. Poulenc'in bu dönemdeki eserleri, onun yeniden keşfettiği dini inançlarının müziğine nasıl yansıdığını gösterir; kutsal müzik, onun için adeta bir içsel arınma, yani bir katarsis ifadesidir (Moschard, 2004, s. 42). Bu süreçte, geleneksel Fransız dini müzik formlarına ve erken dönem kilise müziği etkilerine dayalı eserler bestelemeye başlamış, bu yolla ruhsal anlamda bir dönüşüm sürecini de ifade etmiştir. Poulenc'in dinî besteleri, aynı zamanda onun kişisel inançlarının, yaşamının daha önceki dönemlerindeki modernist eğilimlerle nasıl iç içe geçebileceğini göstermektedir (Schmidt, 2001, s. 148-149).

Bu yeni estetik meydan okuma, Poulenc'in müzikal dilini daha da derinleştirmiştir. Kutsal müzik bestelerken, ruhsal bir içsel derinliğe ulaşan Poulenc, aynı zamanda geleneksel ve mistik unsurları zarif bir yalınlıkla birleştirerek, dinleyiciyle derin bir bağ kurmuştur. Bu eserlerde, özellikle modal armonilerin ve yavaş tempolu, ağırlıklı olarak koro odaklı düzenlemelerin etkisi hissedilir (Ivry, 1996, s. 98). Kutsal müzik alanına adım atarken Poulenc, seküler müziğinde de görülen melodiye bağlılık ve zarif ifade gücünden ödün vermemiş, ancak bu kez içsel bir yansıma olarak çok daha derin ve duygusal bir anlatı geliştirmiştir.

Francis Poulenc'in müzikal tarzında modelleme tekniklerine sıkça başvurması, eserlerine zengin bir çeşitlilik kazandırmıştır. Poulenc'in stiline, melodik ve armonik modellemeler, geleneksel ve modern öğelerin uyum içinde bir araya gelmesini sağlar. Bu modelleme teknikleri, onun müziğinde farklı ruh halleri ve temalar arasında geçiş yapmasını mümkün kılmış, aynı zamanda dinleyiciye beklenmedik ifadeler sunarak müziğine dinamik bir yapı kazandırmıştır (Westhuizen, 2007, s. iii). Poulenc'in modelleme yaklaşımı, özellikle Neoklasik tarzda ilerleyen eserlerinde daha belirgin hale gelmektedir; bu eserler, klasik formlara sadık kalırken aynı zamanda özgün bir ifade gücü sunabilmektedir.

Poulenc'in müziğindeki bu çeşitlilik, onun Mozart, Couperin ve Satie gibi bestecilerden aldığı etkilerle daha da zenginleşmiştir. Bu bestecilerden ilham alarak geliştirdiği kompozisyon stili, Poulenc'e hem anlaşılır hem de katmanlı bir müzikal dil oluşturma imkânı sağlamıştır (Westhuizen, 2007, s. 2). Özellikle Mozart'ın melodik saflığı, Couperin'in zarafeti ve Satie'nin mizahi yaklaşımı, Poulenc'in eserlerine geniş bir stilistik ifade yelpazesi sunmuştur. Tüm bu özellikler bir araya geldiğinde, Poulenc'in çok katmanlı bir estetik yaklaşım geliştirdiği hem karmaşık hem de erişilebilir eserler yarattığı görülmektedir. Bu yapı, Poulenc'in müziğine hem içsel bir derinlik hem de geniş bir dinleyici kitlesine hitap etme gücü kazandırır.

Francis Poulenc'in Müzikal Tarzının Döneminin Kültürel Bağlamını Yansıtması

Francis Poulenc'in müzikal tarzı, 20. yüzyılın başlarındaki kültürel ve toplumsal gelişmelerle sıkı bir bağ içerisindedir. Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı travmalar ve ardından gelen sosyal canlanma, Paris gibi sanat merkezlerinde farklı sanat akımlarının doğmasına olanak sağlamıştır. Bu ortamda Poulenc, dönemin eklektik sanatsal eğilimlerinden etkilenmiş; klasik, caz, halk müziği gibi farklı türleri kendi özgün tarzında harmanlayarak eserlerine yansıtmıştır (Aubin, 2008, s. 243). Bu çok yönlü yaklaşım, onun müziğine hem dinamizm hem de evrensellik kazandırmış; geleneksel melodik yapılarla modern armonik öğeleri iç içe sunarak çağdaş Fransız müziğinde benzersiz bir yer edinmiştir. Poulenc'in tarzında öne çıkan bu çeşitlilik, onun kendine has müzikal kimliğini oluştururken aynı zamanda dönemin estetik arayışlarını yansıtan bir özellik olarak belirginleşir.

Poulenc'in müzikal yapısında Neo-klasik hareketin etkileri belirgindir; farklı dönemlere ait stil ve biçimleri yenilikçi bir anlayışla ele alarak dinleyicilere özgün bir estetik sunmaktadır (Moschard, 2004, s. 32). Özellikle sürrealizm gibi akımlardan aldığı ilham, Poulenc'in müziğinde hem mizahi hem de gizemli unsurların bir arada bulunmasına olanak tanır. Bu yönelim, sanatçının günlük yaşamın sıradan yönlerini ele alırken, bu sıradanlık içinde derinlikli ve şaşırtıcı anlamlar keşfetmesini sağlar (Minneman, 2019, s. 28). Poulenc'in müziğindeki geleneksel ve avangart unsurların iç içe geçmesi, onun çağının kültürel akımlarına olan duyarlılığını gösterirken, aynı zamanda sanatıyla dönemin ruhunu yakalayabilen bir ifade gücüne sahip olduğunu kanıtlamaktadır.

Francis Poulenc'in eserlerinde halk müziği ve geleneksel Fransız melodilerinin ustaca işlenmesi, bestecinin köklerine olan derin bağlılığını ve bu geleneksel unsurları modern bir perspektifle yeniden biçimlendirme yeteneğini göstermektedir. Poulenc, Fransız halk müziğinin melodik çizgilerini ve ritmik yapılarını eserlerine dahil ederek, bu geleneksel öğeleri modern armoni ve form anlayışıyla harmanlamıştır. Bu yaklaşım, onun müziğini hem zamanın sanatsal yenilikçi akımlarına uyumlu hale getirmiş hem de geçmişle güçlü bir bağ kurmasına olanak tanımıştır. Böylece, Poulenc'in müziği, geçmişin kültürel mirasını geleceğin müzikal diline entegre etme çabasını yansıtmaktadır (Westhuizen, 2007, s. 2).

Poulenc'in eserlerinde bu kültürel etkilerin tanınması, onun sanatsal ifadesinin kültürel bağlamla olan etkileşimini anlamamıza yardımcı olur. Besteci, Fransız müziğinin geleneksel öğelerini modern müziğin gereksinimleriyle birleştirerek, hem kendine has bir dil yaratmış hem de dönemin estetik anlayışına katkıda bulunmuştur. Bu iki farklı kültürel katmanın iç içe geçmesi, Poulenc'in müziğinde hem nostaljik bir hava hem de yenilikçi bir duyarlılık yaratmaktadır (Aubin, 2008, s. 243). Böylece, onun müziği yalnızca bir dönemin değil, o dönemin içindeki çeşitli kültürel akımların da izlerini taşımakta, bu da eserlerinin geniş bir dinleyici kitlesi tarafından anlaşılmasını sağlamaktadır.

Francis Poulenc'in Müzikal Etkilerinin Bütünleşimi: Neoklasik ve Modernist Unsurların Uyumlu

Francis Poulenc'in müziği, hayatı boyunca karşılaştığı çeşitli tarz ve türlerden etkilenecek oluşmuş zengin bir dokuyu yansıtmaktadır. Poulenc, farklı geleneklerden gelen öğeleri ustalıklı bir araya getirerek kendine özgü bir ses dünyası yaratmayı başarmıştır. Özellikle Stravinsky'nin neoklasik stilinden etkilenmiş, bu stilin belirgin armonik ve ritmik karakteristiklerini eserlerine yansıtmıştır. Aynı zamanda, güçlü modal unsurlarla harmanladığı bu tarz, Poulenc'in kutsal ve seküler fikirleri cesurca bir arada sunmasına olanak tanımıştır (Moschard, 2004, s. iv). Bu yönüyle, Poulenc'in müziği, yenilikçi bir estetik anlayışıyla geleneksel unsurlar arasında bir köprü görevi görmektedir.

Poulenc'in müzik anlayışında Fransız empresyonizminin etkileri açıkça görülmektedir. Empresyonist estetiğin temsilcilerinden olan Claude Debussy'nin, Poulenc üzerindeki etkisi oldukça derindir. Debussy'nin armonik zenginliği ve ince dokulu orkestral yapısı, Poulenc'in eserlerinde kendine yer bulmuştur. Hatta Poulenc, müzik yazma zevkinin Debussy'den kaynaklandığını belirtmiştir (Clifton, 2002, s. 9). Bu etkiler, Poulenc'in eserlerinde tonalite ve modülasyon açısından yenilikçi yaklaşımlarla öne çıkarak onun müziğine kendine özgü bir kimlik kazandırmıştır.

Francis Poulenc, geleneksel klasik müzik formlarını modernist bir anlayışla yeniden yorumlamıştır. Bu bağlamda, eserlerinde stilistik bir eklektizm söz konusudur. Poulenc, Stravinsky'den öğrendiği ritmik karmaşıklıkları, Fransız empresyonist estetiği ve modal armonilerle birleştirerek, her biri ayrı birer müzikal ifade aracı olarak hizmet eden yenilikçi yapı taşları oluşturmuştur. Onun bu yaklaşımı, 20. yüzyılın müzikal dünyasında hem bireysel bir tarz olarak hem de modernist müzik hareketlerinin önemli bir temsilcisi olarak değer kazanmıştır (Moschard, 2004, s. iv; Clifton, 2002, s. 9).

Bunun yanında, Poulenc'in müzikal tarzında Igor Stravinsky'nin eserlerinin dolaylı etkileri de dikkat çeker. Özellikle Stravinsky'nin erken dönem Rus baleleri (The Firebird, Petrushka, ve The Rite of Spring) aracılığıyla, halk müziği temalarını yenilikçi ritmik ve modal tekniklerle birleştirme biçimi, Poulenc'in neoklasik stilini şekillendiren önemli bir ilham kaynağı olmuştur. Stravinsky'nin bu yenilikçi yaklaşımı, Poulenc'in Sextet, FP 100 eserindeki modal yapılar ve ritmik oyunlarda izlenebilir. Bu eser, neoklasik estetiğin geleneksel ve modern unsurları birleştirme becerisini yansıtan önemli bir örnek olarak değerlendirilebilir (Akdeniz, 2018, s. 22-25).

Aynı zamanda, Erik Satie'nin Francis Poulenc üzerindeki etkisi de dikkate değerdir. Satie'nin esprili ve sade müzikal anlayışı, Francis Poulenc'in eserlerinde mizah ve yalınlık unsurlarıyla kendini göstermektedir (Romain, 1978, s. 48). Francis Poulenc, bu etkileri müziğinde bir araya getirerek birbirinden farklı müzikal unsurları uyumlu bir bütün haline getirmeyi başarmıştır. Bestecinin bu çeşitliliği sentezleme yeteneği, onun sadece çok yönlü bir besteci olduğunun göstergesi değil, aynı zamanda yaşadığı dönemin kültürel ve tarihsel bağlamında nasıl özgün bir ses geliştirdiğini de gözler önüne sermektedir.

Francis Poulenc'in müziğinde özellikle Fransız Barok geleneğinden aldığı etkiler de görülmektedir. Couperin gibi Barok dönemin önemli bestecilerinden ilham alan besteci, bu döneme ait süslemeleri ve formları modern müzik diliyle birleştirmiştir. Özellikle, melodik hatların süslenişi ve armonik yapının zarıflığı bu etkileri açıkça ortaya koymaktadır (Westhuizen, 2007, s.47). Barok unsurların yanı sıra Paris'in sokak müzikleri gibi popüler müzik te Francis Poulenc'in eserlerine sızmıştır. Bu, onun yüksek sanat ve halk müziği arasındaki sınırları aşarak daha geniş bir müzikal ifade alanı yaratma becerisini göstermektedir (Aubin, 2008, s 247).

Francis Poulenc'in Melodi ve Armoniye Temaları Yansıtmak İçin Kullanımı

Francis Poulenc, melodi ve armoniye tematik anlatımının merkezine yerleştirerek, dinleyiciye zengin bir duygusal ve psikolojik derinlik sunabilmektedir. Melodi, tematik ifadelerin taşıyıcısı iken armoni ise bu ifadeleri destekleyici bir rol oynamaktadır. Francis Poulenc'in özellikle ödünc alınan armoniler ve melodik hatları sık sık tekrarlayarak eserlere bütünlük ve sürekli bir geri çağırma hissi vermesi, onun müzikal diline özgü bir yaklaşımdır denilebilir (Romain, 1978, s.52-53). Bu yapı, yalnızca melodik materyalin öne çıkmasını sağlamakla kalmaz, aynı zamanda eserin genel yapısına derinlik ve anlam katmaktadır.

Francis Poulenc'in armonik dili, özellikle melodik hatların ötesinde bir derinlik yaratmak amacıyla modal unsurları sıkça kullanmasıyla dikkat çeker. Bu yaklaşım, melodi ve armoni arasındaki etkileşimi zenginleştirir. Örneğin, tenor karşı-melodi gibi unsurların ödünc alınıp daha sonra tekrar referans edilmesi, eserlerin temasal bağlamını güçlendirir ve müzikal sürekliliği sağlar (Morgan, 2019, s.12). Bu teknikte, Francis Poulenc'in çeşitli ruh hallerini keşfetme becerisi, sıradanlık ile derinlik arasında gidip gelen müzikal bir anlatı yaratmasına olanak tanımaktadır.

Francis Poulenc'in melodik ve armonik işleyişi, eserin her bölümünde farklı duygusal tonları ve tematik unsurları ifade etmede büyük rol oynamaktadır. Armoni, melodinin yaratmak istediği duygusal ifade ve tematik derinliği daha güçlü bir şekilde vurgulamaktadır.

Francis Poulenc Sextet Fp 100 Eserinin Analizi

Francis Poulenc'in Sextet adlı eseri, üç ana bölümden oluşmaktadır. Allegro vivace, Divertissement: Andantino ve Finale: Prestissimo. İlk bölüm olan Allegro vivace, canlı bir tempoda başlar ve melodik çizgilerle belirginleşir, aynı zamanda güçlü ritmik yapılarıyla enerjik bir atmosfer yaratır. Poulenc'in bu bölümü, geleneksel sonat formunda yapılandırılmıştır, ancak melodik ve armonik açıdan yenilikçi yaklaşımlar içermektedir. Poulenc, özellikle bu bölümde neoklasik bir yaklaşımı benimseyerek, klasik dönemin formlarını

modern bir anlayışla birleştirir. Bu dinamik yapı, müzikal zenginlik ve kontrast yaratmak için kullanılan çeşitli teknikleri içerir (Hell, 1978, s. 212).

Eserin ikinci bölümü olan Divertissement: Andantino, melodik açıdan daha yumuşak bir yapı sunar. Bu bölümde Poulenc, daha sakin ve duygusal bir atmosfer oluşturarak önceki bölümün hızlı temposundan bir nevi ayrılmaktadır. Melodik unsurların vurgulandığı bu bölümde, eserin içsel yumuşaklığı ve inceliği ön plana çıkar. Finale: Prestissimo bölümü ise eserin sona erdiği yer olup, yine hızlı bir tempoda, enerjik bir şekilde tamamlanır. Bu final, eserin başından beri süregelen enerji ve dinamizmi doruk noktasına taşımakta ve eserin genel yapısına uygun bir şekilde dramatik bir kapanış sunmaktadır. Poulenc'in Sextet eseri hem melodik hem de ritmik açıdan büyük çeşitlilik gösterirken, tüm bölümlerde kullanılan hızlı geçişler ve dramatik efektler, eserin zengin yapısının temel unsurlarını oluşturur (Ivry, 1996, s. 55).

Birinci Bölüm Allegro Vivace'nin Analizi

Francis Poulenc'in Sextet eseri, enerjik bir başlangıçla açılan ve lirik bölümlerle zenginleştirilen bir yapıya sahiptir. Bu yapı, eser boyunca karşılaşılan ritmik ve melodik çeşitlilikle karakterizedir. Ana temanın açılışı, hem dinleyiciye eserin dinamik yapısının izlerini sunmakta hem de Poulenc'in kendine özgü tarzını sergilemektedir. Eser, ana temanın başlamasından önce 1-5 ölçüleri arasında kısa bir giriş bölümü ile başlar. Bu giriş, eserin genel ritmik yapısına bir hazırlık niteliği taşımaktadır. Piyano eşliğinde üflemeli çalgıların sağladığı diyalog, eserin melodik yapısının ve ritmik enerjisinin ilk sinyallerini verir. Bu başlangıç hem temanın kendisi hem de eserin genel yapısı için önemli bir temel oluşturmaktadır.

Bu kısa giriş bölümü, aynı zamanda Francis Poulenc'in neoklasik ve mizahi tarzına dair ipuçları verir. Poulenc, hem geleneksel melodik yapıları hem de modern ritmik öğeleri bir arada kullanarak eserin dinleyiciye taze ve canlı bir etki yaratmasını sağlar. Neoklasik bir yaklaşımla, eser hem geçmişe bir saygı duruşu niteliği taşımakta hem de modernizme uygun yenilikçi bir yapıya bürünmektedir. Giriş bölümünde kullanılan ritmik hareketler, eserin enerjik yapısına uygun olarak, aynı zamanda eserin daha derin, karmaşık ve lirik temalarının da bir yansımasıdır.

Poulenc'in Sextet eserindeki enerjik başlangıç, özellikle gelişim kısmında daha da belirginleşir. Gelişme bölümünde, ana temaya dair motive unsurlar tekrar işlenir, ancak bu sefer farklı bir armonik ve melodik altyapı ile sunulur. Gelişme kısmı, eserin dramatik etkisini pekiştiren önemli bir bölüm olarak ortaya çıkar. Bu bölümdeki ritmik çeşitlilik ve tematik dönüşüm, eserin karakterindeki dinamizmi arttırarak, dinleyiciyi farklı bir müzikal yolculuğa çıkarır. Ayrıca, eserin bu kısmı, Poulenc'in müzikal zekâsını ve stilistik çeşitliliğini gösteren önemli bir örnek olabilir.

Eserin bütünlüğü, A temasının geri dönüşüyle sağlanır ve bu, 184. ölçüde belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Bu bölüme kadar ilerleyen müzikal gelişmelerin ardından, ana tema tekrar sunulur ve eserin önceki kısımlarındaki tematik materyaller birleştirilir. Ancak, bu geri dönüş yalnızca melodik bir tekrar olmanın ötesine geçer. Eserdeki ritmik yapıların ve armonik yansımanın yeniden şekillenmesiyle, bu tema izleyiciyi yeniden yakalamaktadır. 222. ölçüde ise tamamen farklı bir karakterle gelen Coda bölümü, eserin coşkulu kapanışına katkıda bulunmaktadır. Coda, enerjik ve parlak bir finalle, eserin ritmik ve melodik çeşitliliğini son bir kez sergiler. Bu bölüme kadar eserdeki tüm temalar ve ritmik motifler birleşir ve eserin sonu, Poulenc'in müzikal zekâsının doruk noktası olarak öne çıkar.

Giriş (Ölçü 1-5)

Eser, hızlı bir tempoda (Trés Vite et emporté, yani "çok hızlı ve coşkulu") başlar. Metronom değeri, dörtlük nota = 138'dir, bu da bestecinin bu bölümde enerjik ve neşeli bir atmosfer yaratmayı amaçladığını gösterir. Eserin başında tüm enstrümanlar, yüksek dinamikte (ff, yani fortissimo) aynı zamanda melodik bir enerji

taşıır. Armonik yapı, Poulenc'in neoklasik tarzını yansıtmaktadır Geleneksel tonaliteye dayalı olmakla birlikte modern armonik uzatmalar ve beklenmedik modülasyonlar içerir.

Şekil 1'de Allegro Vivace bölümü, enerjik bir açılış sunar. İlk 5 ölçü, ana temanın başlamasından önce kısa bir giriş bölümü olarak işlev görmektedir. Bu giriş, eserin genel karakterini ve temposunu dinleyiciye tanıtarak hazırlayıcı bir rol üstlenmektedir.

Şekil 1

Francis Poulenc Sextet Giriş Teması (Poulenc, 1932)

I. Allegro vivace

Francis Poulenc
(1899-1963)

Trés Vite et emporté ♩ = 138

Trés Vite et emporté ♩ = 138

PIANO

8va basso

Flutterz.

glisser

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

A Bölümü Birinci Tema (Ölçü 6-63)

6-63 arasındaki ölçülerde gelen ana tema (A) La Minör tonunda enerjik ve hızlı bir girişle başlar. Flüt, obua ve klarnet tarafından sunulan ana tema, ritmik canlılığı ve akılda kalıcı melodisi ile eserin ana karakterini oluşturmaktadır. Piyano, bu temaya ritmik hareketlerle destek sağlarken melodik çizgilere de katkıda

bulunur. Şekil 2'de görüldüğü gibi ana tema boyunca majör ton merkezinde kalınır, ancak kısa modülasyonlarla geçici bir hareketlilik de yaratılmaktadır.

Şekil 2

Francis Poulenc Sextet A Bölümü Birinci Tema Flüt, Obua, Klarinet Partiler

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

B Bölümü İkinci Tema (Ölçü 64-71)

Şekil 3'te B cümlesi Mib Majör tonunda başlar. Bu bölüm, önceki A temasından daha lirik ve zarif bir yapı sunmaktadır. Şekil 4 ve Şekil 5'te ilk olarak, flüt, melodiyi tanıtır ve ardından fagot ve obua bu temayı devralarak melodiyi sürdürür.

Şekil 3

Francis Poulenc Sextet B Bölümü İkinci Tema Flüt Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 4

Francis Poulenc Sextet B Bölümü İkinci Tema Fagot Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 5

Francis Poulenc Sextet B Bölümü İkinci Tema Obua Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Geçiş (Ölçü 72-77)

72. ölçüden itibaren, B cümlesinden A temasına doğru kısa bir geçiş yapılır. Bu bölümde Poulenc, önceki temalardan alınan melodik öğeleri kullanarak iki tema arasındaki bağlantıyı sağlamaktadır.

A Bölümü Ana Temanın Tekrarı (Ölçü 78-85)

Şekil 6'da görüldüğü üzere 78. ölçüde, A teması bir kez daha duyulur. Bu dönüş, temanın tanınık yapısını yeniden öne çıkararak dinleyiciye melodik bir bağ sunmaktadır. La minör tonunda ifade edilen tema, kısa süreli bir parlaklık kazandırır ve bölümün enerjik havasını tekrar sağlar. 85. ölçüde, A teması sona ererek geçiş bölümüne bağlanır.

Şekil 6

Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Geçiş (Ölçü 86-119)

86. ölçüde, A temasından uzaklaşılır ve bir geçiş bölümüne girilir. Bu kısım hem fagot kadansına hem de C temasına bir hazırlık işlevi görmektedir. Poulenc, bu geçişte melodik öğeleri yeniden şekillendirerek eserin akışına çeşitlilik kazandırmıştır. Şekil 7'de görüldüğü üzere

111-119. ölçüler arasında, fagot, kadans benzeri bir solo sunar. Kadans sırasında, fagot partisi üzerindeki *librement* işareti, temponun serbest ve esnek bir şekilde yavaşlamasını ifade etmektedir. Bu yavaşlama, dramatik bir etki yaratarak dinleyiciyi yoğun bir atmosfer içine çeker.

Şekil 7

Francis Poulenc Sextet Gelişme Teması Fagot Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

C Bölümü Üçüncü Tema (Ölçü 120-183)

120. ölçüde, C bölümü başlar ve tema, Fa Minör tonunda şekillenir. Bu geçiş, partiyon üzerindeki "Subitement, presque le double plus lent sans traîner" (Aniden, neredeyse iki kat daha yavaş ama ağırlaşmadan) ifadesiyle belirtilmiştir. Bu yavaşlama, bölüme hüzünlü ve duygusal bir derinlik kazandırır.

Şekil 8'de tema, ilk olarak piyano tarafından tanıtılır ve ardından Şekil 9'da obua solo ile devam eder. Bu bölüm melankolik bir dokuyla işlenirken, Fa Minör tonunun karanlık ve derin karakteri, temanın duygusal etkisini artırmaktadır.

Şekil 8

Francis Poulenc Sextet B Teması Piyano Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 9*Francis Poulenc Sextet B Teması Obua Partisi*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

A Bölümü Ana Temanın Tekrarı (Ölçü 184-221)

184. ölçüde, A teması güçlü bir şekilde tekrar görülürken esere tanıdık bir enerji katar. Re majör tonunda başlayan bu tekrar, ilk bölümdeki canlı ve akılda kalıcı ana temayı yeniden canlandırmaktadır. Francis Poulenc, bu tekrarda temayı daha yoğun bir şekilde sunarak piyanoda özellikle ritmik vurgularla temayı desteklemeyi hedeflemektedir. Bu tekrar, eserin doruk noktalarından birini oluşturarak kapanışa hazırlık yapar. Şekil 10'da tema verilmektedir.

Şekil 10*Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Coda Kapanış Bölümü (Ölçü 222-250)

222. ölçüde, eserde tamamen yeni bir karakter görülmektedir. Coda işlevi gören kapanış bölümü başlamaktadır. Bu bölüm, eserin finaline dramatik bir son sağlayabilecek yapıdadır. Do Majör tonunda başlayan Coda, Şekil 11'de gösterildiği üzere kornonun seslendirdiği ana tema hedefli göndermelerle süslenmiş bir yapıdadır ve Şekil 12'de örneklendirilen obua partisi ile daha yoğun ve daha güçlü bir ifade kazanmıştır. Farklı bir ritmik ve melodik yapı ile sunulan bu bölüm, Francis Poulenc'in coşkulu ve neşeli kapanış anlayışını yansıtmaktadır. Eser, 250. ölçüde yüksek bir enerjiyle son bulur.

Şekil 11*Francis Poulenc Sextet Coda Teması Korno Partisi*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 12*Francis Poulenc Sextet Coda Teması Obua Partisi*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Bu yapısıyla, 1. Bölüm Giriş, A, B, Geçiş, A, Geçiş, C, A ve Coda düzenine göre bir bütünlük kazanmaktadır.

İkinci Bölüm Divertissement: Andantino'nun Analizi

Francis Poulenc'in Sextet, FP 100 eserinin ikinci bölümü, enerjik ve dinamik birinci bölümün aksine, sakin ve lirik bir karakterde yazılmıştır. Andantino temposunda bestelenen bu bölüm, toplam 92 ölçü uzunluğundadır ve dinleyiciyi melankolik bir atmosfere taşır. Poulenc, bu bölümde daha içe dönük ve duygusal bir ifade dili benimsemiştir. Bölüm, yalnızca tempo değişikliğiyle değil, aynı zamanda daha az yoğun bir ritmik doku ve daha sade bir enstrümantasyon yaklaşımıyla önceki bölümden ayrışır (Smith, 1996, s. 88).

Bu bölümde ana tema, doğrudan bir girişle sunularak dikkat çeker. Ton merkezleri belirgin bir şekilde işlenmiş, melodik geçişler ise temaların genişlemesine ve derinleşmesine olanak sağlamıştır. Poulenc, ikinci bölümde tonaliteyi geleneksel bir çerçevede tutarken, modern armonik uzatmalar ve modülasyonlarla bu çerçeveyi genişletmiştir. Özellikle flüt ve klarnetin uzun melodik çizgileri, bölümün lirik karakterini güçlendiren önemli unsurlar arasında yer alır (Clifton, 2002, s. 91). Bu sayede, Poulenc, bölüme hem duygusal yoğunluk hem de melodik zarafet kazandırmıştır.

Bölümün genel yapısı, sakin bir açılış temasıyla başlayıp ardından farklı enstrümanların kontrast yaratan ifadelerine yer vererek ilerler. Melodik yapılar ve ton merkezleri arasında geçişler, eserin bu bölümüne derinlik ve dramatik bir akış kazandırır. Bununla birlikte, piyano partisi zaman zaman solo enstrümanlarla uyumlu bir şekilde işlenirken, zaman zaman ön plana çıkarak zengin bir tını dokusu oluşturur. Bu yapı, Poulenc'in neoklasik ve modernist unsurları bir araya getirme becerisinin açık bir göstergesidir (Smith, 1996, s. 90). İkinci bölüm, genel anlamda dinleyiciye daha sakin bir ara sunarken, aynı zamanda eserin bütünündeki duygusal çeşitliliği pekiştiren bir işlev üstlenir.

A Bölümü Birinci Tema (Ölçü 1-18)

Şekil 13'te örneklendirildiği üzere 1-18 ölçüleri arasında başlayan A teması Re Bemol Majör tonundadır ve ana tema, obua tarafından yumuşak ve zarif bir şekilde tanıtılır. Ardından Şekil 14 ve Şekil 15'teki flüt ve

fagotun katılması temayı genişleterek bu iki enstrüman arasındaki geçiş temasını melodik açıdan güçlendirir. Piyano, ritmik bir destek sağlarken aynı zamanda tema boyunca sabit kalabildiği bir yapı sunar. A teması, eserin temel karakterini tanımlayan zarif ve düşünceli bir ifade taşır.

Şekil 13

Francis Poulenc Sextet A Teması Obua Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 14

Francis Poulenc Sextet A Teması Flüt Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 15

Francis Poulenc Sextet A Teması Fagot Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

B Bölümü İkinci Tema (Ölçü 19-54)

Şekil 16'daki örnekte 19-54. ölçüler arasında B teması başlamaktadır ve burada ton, Mib Majör'e modüle olur. Bu modülasyon, A temasından bağımsız bir karakter oluşturarak B temasına farklı bir renk katmaktadır. 37-42. ölçüler arasında, ton Do Majör'e modüle olur. Ardından, 43. ölçüde ton tekrar değişir ve Mi Majör tonuna geçiş yapılır. Bu geçişler, B temasının melodik yapısını zenginleştirerek dinleyiciye tonlar arası hareketlilik hissi sunmuştur. Bu bölümde üflemeliler, temayı paylaşarak daha geniş ve duygusal bir anlatımı ifade ederler. Poulenc, B teması boyunca ana temadan farklı olarak daha geniş bir melodik yapı üzerinde yapılmaktadır.

Şekil 16

Francis Poulenc Sextet B Teması

2 Le double plus vite
♩ = ♩ précédente

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

37-42. ölçüler arasında, ton Do Majör'e modüle olur. Ardından, 43. ölçüde ton tekrar değişir ve Mi Majör tonuna geçiş yapılır. Şekil 17 ve Şekil 18'de bu geçişler, B temasının melodik yapısını zenginleştirerek dinleyiciye tonlar arası hareketlilik hissi sunmuştur. Bu bölümde üflemeliler, temayı paylaşarak daha geniş ve duygusal bir anlatımı ifade ederler. Poulenc, B teması boyunca ana temadan farklı olarak daha geniş bir melodik yapı üzerinde yapılanmaktadır.

Geçiş (Ölçü 55-76)

55-76. ölçüler arasında A temasına geri dönüş hazırlığı olarak bir geçiş bölümü başlar ve ton Mi Majör olarak devam eder. Francis Poulenc bu geçiş kısmında melankolik bir atmosfer yaratmıştır ve A temasına

dönüş için dramatik bir zemin oluşturmaktadır. Üflemeli çalgılar arasında motifler paylaştırılırken piyano, geçiş bölümünde sabit bir destek sunar.

Şekil 17

Francis Poulenc Sextet Geçiş Teması Obua Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 18

Francis Poulenc Sextet Geçiş Teması Flüt Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

65. ölçüde, ton Mib Minör'e geçiş yapar ve bu melankolik ton, tekrar gelen A temasına bir zemin hazırlamaktadır.

A Bölümü Ana Temanın Tekrarı (Ölçü 77-81)

77-81. ölçüleri arasında A teması La Bemol Majör tonunda kısa bir süreliğine tekrar duyulmaktadır. Bu dönüş, eserin başındaki temaya bir gönderme işlevi taşır ancak farklı bir ton merkezinde gerçekleşerek dinleyicide yeni gelen bir his gibi duyulmaktadır. Şekil 19 ve Şekil 20'de Klarinet ve korno sonrada flüt ve fagot bu temayı öne çıkararak A temasının karakterini yeniden vurgularlar.

Şekil 19

Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı Klarinet ve Korno Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 20

Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı Flüt ve Fagot Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

82. ölçüde başlayan Coda, eserin lirik havasını zarif bir şekilde sonlandırır. Özellikle üflemeli çalgılara eklenen hızlı 32'lik notalar, eserin bitimine yaklaşıldığına dair güçlü bir sinyal vermektedir.

Andante bölümü A, B, A ve Coda yapısıyla sade bir form sergiler. Francis Poulenc, lirik ve melankolik ifadeyi ön plana çıkararak, klasik formu duygusal bir derinlikle zenginleştirmiştir. Bölüm boyunca temaların uyumlu geçişleri, dinleyiciyi sakin bir atmosferden duygusal bir zirveye taşıyarak etkileyici bir bütünlük oluşturmaktadır.

Üçüncü Bölüm Finale: Prestissimo'nun Analizi

Francis Poulenc'in Sextet, FP 100 eserinin üçüncü bölümü, enerjik temposu ve dikkat çekici ritmik yapısıyla eserin finalini oluşturur. Bu bölüm, canlı ve hareketli bir atmosfer yaratırken, dinleyiciye dramatik bir müzikal deneyim sunar. Toplamda 226 ölçü uzunluğunda olan bu final, hızlı tempoların ve ritmik kontrastların etkileyici bir şekilde bir araya geldiği bölümlerden biridir (Smith, 1996, s. 152). Özellikle hızlı geçişler ve beklenmedik modülasyonlar, bölümün dinamik yapısını güçlendiren önemli unsurlar arasında yer alır.

Şekil 21'de bölüm, tematik çeşitlilik açısından oldukça zengin bir yapıya sahiptir. Poulenc, farklı temaları tanıtarak bunları ustalıkla işlediği varyasyonlarla geliştirmiştir. Bu temalar hem melodik hem de ritmik açıdan sürekli bir hareketlilik içindedir. Poulenc'in kendine özgü neoklasik yaklaşımı, geleneksel formlar ile modern unsurları harmanlamasını sağlamış ve bu bölümdeki tematik gelişimde belirgin bir şekilde kendini göstermiştir (Clifton, 2002, s. 85). Ayrıca, bölümdeki ani dinamik değişiklikler ve geçişler, eserin enerjik yapısını daha da belirgin hale getirmiştir.

Eserin üçüncü bölümü, final bölümü olmasına rağmen yalnızca bir kapanış değil, aynı zamanda müzikal bir zirve niteliğindedir. Poulenc, eserin sonunu güçlü bir tonda tamamlarken, bu bölümü yoğun bir dramatik akış ve enerjik bir müzikal dil ile zenginleştirmiştir. Ritimsel karmaşıklık, neoklasik unsurlar ve modernist ifadeler bir araya gelerek bu bölümü etkileyici bir final haline getirmiştir (Smith, 1996, s. 154). Bu yönüyle, Poulenc'in Sextet eserinin üçüncü bölümü, bestecinin yaratıcı zekasının ve üslubunun çarpıcı bir örneğidir.

Giriş (Ölçü 1-6)

Bölüm, kısa bir girişle başlar. 6 ölçü süren bu giriş, enerjik A temasına hazırlık niteliğindedir. Bu kısım, eserin temposunu ve atmosferini belirleyerek dinleyiciyi hızlı ve coşkulu bir finale hazırlar.

Şekil 21

Francis Poulenc Sextet Giriş Teması

Prestissimo $\text{♩} = 116$

Prestissimo $\text{♩} = 116$

ff sans ralentir

m.g.

f très gai

m.d.

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

A Bölümü Birinci Tema (Ölçü 7-25)

Şekil 22'de görüldüğü üzere 7. ölçüde A Teması başlar. Do Majör tonunda sunulan bu tema, eserin canlı karakterini yansıtır. İlk olarak piyano tarafından tanıtılan ana melodi, ardından korno tarafından devralınır. Flüt, obua ve klarnet bazı kısımlarda melodiye dahil olarak temaya renk katar ve yapıyı zenginleştirir. Şekil 23 ve Şekil 24'te gelen A teması, bu enstrümanlar arasında dinamik bir geçiş ve paylaşım ile bölümün temel karakterini oluşturur.

Şekil 22*Francis Poulenc Sextet A Teması***Kaynak:** Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library**Şekil 23***Francis Poulenc Sextet A Teması Korno Partisi***Kaynak:** Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library**Şekil 24***Francis Poulenc Sextet A Teması Flüt, Obua, Klarinet Partileri***Kaynak:** Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

B Bölümü İkinci Tema (Ölçü26-72)

26. ölçüde aftakt ile başlayan B Teması, 27. ölçüde tam olarak duyulmaya başlar ve ton Do Minör'e modüle olur. Şekil 25'te bu temada, obua ilk olarak giriş yaparak B temasının melodi çizgisini kurar ve ardından gelen ana melodiye zemin hazırlar. 35. Ölçüde Şekil 26'da, piyano ve korno asıl melodiye hazırlık işlevi görerek temayı daha da güçlendirir. Bu geçişler, temaya zarif bir karakter kazandırarak dinleyiciye farklı bir atmosfer sunmaktadır.

Şekil 25

Francis Poulenc Sextet B Teması Obua Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 26

Francis Poulenc Sextet B Teması Korno ve Piyano Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

A Bölümü Ana Temanın Tekrarı (Ölçü 73-80)

73. ölçüde, Şekil 27'de görülmekte olan A teması kısa bir süre için yeniden duyulur. Bu kez tema, Sol Majör tonunda sunulur farklı bir tonal renk kazanır. Bu kısa dönüş, temaya güçlü bir referans yaparak dinleyiciye bölümün ana karakterini yeniden hatırlatır.

Şekil 27

Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

C Bölümü Üçüncü Tema (Ölçü81-91)

81. ölçüde başlayan C Bölümü, A ve B temalarından bağımsız bir karakterde yeni bir melodik yapı sunar. Melodi, Fa Minör tonunda şekillenir. Şekil 28'de bu bölümde temayı önce klarnet alır, ardından fagot, obua, korno ve son olarak piyano temayı devam ettirir. Enstrümanlar arasındaki bu geçiş, Şekil 29'da C bölümüne farklı bir renk ve derinlik kazandırarak finalin çeşitliliğini artırmaktadır.

Şekil 28

Francis Poulenc Sextet C Teması Klarinet Partisi

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Şekil 29*Francis Poulenc Sextet C Teması*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

B Temasının Tekrarı (Ölçü 92-139)

92. ölçüde, B Teması bu sefer farklı bir melodik yapıyla yeniden ortaya çıkar. Şekil 30'da ilk B temasına kıyasla ton, karakter ve melodi açısından zenginleştirilmiş bir versiyon sunulmaktadır. Bu varyasyon, B temasının lirizmini korurken, esere taze bir yorum kazandırır ve tematik çeşitliliği pekiştirir.

Şekil 30*Francis Poulenc Sextet B Teması Tekrarı*

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Geçiş (Ölçü 140-164)

140. ölçüden itibaren A temasına geri dönüş hazırlığı olarak bir geçiş kısmı başlar. Bu bölüm, melodik olarak A temasına dönmeden önce bir köprü işlevi görerek bölümde yapısal bir bağ kurar. Ton değişimleri ve melodik motifler, A temasına dönüşün duyurulmasını sağlamaktadır.

Kısa A Teması Dönüşü (Ölçü 164-167)

Şekil 31'de 164. ölçüde, A teması bir kez daha duyulur. Bu kısım, temayı daha kısa ve vurgulu bir şekilde sunarak dinleyiciye finalin ana karakterini yeniden hatırlatır.

Şekil 31

Francis Poulenc Sextet A Teması Tekrarı

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Geçiş ve Coda (Ölçü 168-226)

168-200. ölçüler arası, coda bölümüne hazırlık için bir geçiş kısmı olarak işlev görür. Melodik yapıda hafif varyasyonlar ve dinamik geçişlerle coda'nın gelişine işaret edilir.

Şekil 32'de 201. ölçüde, bölüm ani bir şekilde subito tres lent (çok yavaş) işaretiyle coda'ya girer. Bu yavaşlamayla birlikte eserin finaline doğru dramatik bir ağırlık eklenir. Do Majör tonunda gerçekleşen bu coda, yoğun bir ifade ile sakin ve etkileyici bir kapanış sağlar. Üflemeliler ve piyano, yavaş tempoda son ifadelerini sunarak eserin kapanışını 226. ölçüde zarif bir şekilde tamamlamaktadır.

Şekil 32

Francis Poulenc Sextet Coda Teması

Subito très lent ♩ = 60

pp

librement

Subito très lent ♩ = 60

m. d.

p

pp

m. g.

pp expressif très doux et mélancolique

pp très doux

Kaynak: Poulenc, F. (1932): IMSLP Petrucci Music Library

Finale bölümü Giriş, A, B, A, C, B, A ve Coda düzeniyle karmaşık ve enerjik bir yapı sunmaktadır. Poulenc, bu bölümde klasik formu modern armoniler ve tempolarla yeniden yorumlamıştır.

Francis Poulenc'in Sextet Eserini İcra Etmenin Zorlukları Ve Eserini Yorumlarken Müzisyenlerin Dikkat Etmesi Gereken Unsurlar

Francis Poulenc'in Sextet a, FP 100 adlı eserini icra etmenin temel zorluklarından biri, bestecinin kendine özgü tarzının getirdiği karmaşıklığın gerçek bir şekilde yansıtılabilmesinde yatar (Musselman, 2007,

s.8). Bu zorluk, özellikle Stravinsky'nin modernist etkisinin eserde yer almasıyla daha da belirginleşmektedir. Stravinsky'nin etkisi, eser boyunca netlik ve karmaşıklık arasındaki dengeyi koruyarak icra edilmesi gereken modern unsurları içerir (Westhuizen, 2007, s.8). Francis Poulenc'in piyano eserleri diğer eserlerinde görüldüğü gibi teknik zorluk açısından geniş bir yelpazeye sahiptir. Özellikle Sextet'in piyano partiyonları Presto gibi bölümlerde, son derece bağımsız ve hızlı parmaklar ile esnek bir bilek kullanımını gerektirir (Lim, 2020, s. 76).

Eseri icra etmek, eserin teknik ve müzikal derinliği nedeniyle birçok zorluğu beraberinde getirir. Bu zorluklardan biri, Poulenc'in kendine özgü armonik ve ritmik dokusunu doğru bir şekilde yansıtabilmektir. Eser, Stravinsky etkileri taşıyan modernist unsurlar barındırmakla birlikte, bu unsurların netlik ve karmaşıklık arasında dengeli bir şekilde icra edilmesi gerekliliğini ortaya koyar. Bu durum, müzisyenlerin eseri yorumlarken farklı pasajların temposuna ve dinamik değişimlerine özel bir dikkat göstermesini gerektirir (Musselman, 2007, s. 8). Stravinsky'nin modernizmi, eserin tonal yapıları ve ani ritmik geçişleri ile birleşerek, müzikal ifadeyi daha da zorlaştırmaktadır (Westhuizen, 2007, s. 8).

Eserin özellikle piyano partiyonları teknik açıdan oldukça karmaşıktır. Presto gibi bölümler, piyanistin son derece bağımsız bir el koordinasyonu ile hızlı parmak hareketleri ve esnek bilek kullanımını birleştirmesini gerektirir. Poulenc'in müzikal yaklaşımı, bu tekniklerin yalnızca mekanik olarak değil, aynı zamanda ifade açısından da üstün bir beceriyle icra edilmesini talep eder. Eserin yoğun pasajları sırasında piyanistin artikülasyon ve dokunuş netliği sağlaması büyük bir öneme sahiptir (Lim, 2020, s. 76). Bu, piyanistin güçlü bir teknik altyapıya sahip olmasının yanı sıra müzikal ifadeye odaklanmasını da gerektirir.

Üflemeli çalgılar açısından da eser önemli zorluklar sunar. Poulenc, farklı çalgıların karakteristik tonlarını ustalıkla kullanarak, eserde kontrast yaratmayı amaçlamıştır. Bu durum, icracıların sadece kendi partilerini değil, diğer enstrümanlarla olan ilişkilerini de göz önünde bulundurarak, bir bütünlük içinde yorumlama becerilerini geliştirmelerini zorunlu kılar. Özellikle hızlı tempolu ve polifonik pasajlarda, müzisyenlerin birbirlerini dinleme yetenekleri ve ensemble uyumu büyük önem taşır (Musselman, 2007, s. 9). Bu, müziğin dengesi ve akıcılığı açısından kritik bir rol oynar.

Müzikal yorumlama sırasında dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli unsur da eserin dinamik yapısıdır. Poulenc, Sextet eserinde farklı bölümler arasında keskin dinamik kontrastlar ve tonlamalar kullanmıştır. Bu durum, müzisyenlerin eserin dramatik yapısını vurgulamak için dinamik değişimleri hassas bir şekilde icra etmesini gerektirir. Her bir müzisyenin, eserin içindeki bu çeşitliliği ve geçişleri akıcı bir şekilde aktarabilmesi için hem bireysel hem de toplu müzikal anlayışını geliştirmesi gerekir (Westhuizen, 2007, s. 9). Bu unsurlar, eserin performansında hem teknik hem de sanatsal zorlukları artırmaktadır.

Sextet'i başarılı bir şekilde icra edebilmek için yalnızca teknik beceri yeterli değildir. Aynı zamanda Francis Poulenc'in stiline derinlemesine bir hâkimiyet ve eserin duygusal katmanlarına dikkatle yaklaşılması gerekmektedir. Performansçıların bu zorlukları aşarak eserin içsel anlamını ve stilistik karakterini yansıtabilmeleri, dinleyiciye etkileyici ve otantik bir deneyim sunmaları açısından büyük önem taşımaktadır.

Francis Poulenc'in Sextet eserini yorumlarken müzisyenlerin dikkate alması gereken başlıca unsurlar, bestecinin sanatsal vizyonunu şekillendiren çok yönlü etkiler etrafında şekillenir. Neoklasik unsurlar ile modernist eğilimlerin benzersiz bir birleşimini yansıtır. Müzisyenler, bu iki farklı müzikal akımı dengeleyerek, eserin hem ritmik canlılığını hem de dokusal karmaşıklığını korumaları gerektiğini düşünürler (Levy, 2021, s.4). Bu denge, özellikle Stravinsky'nin eser üzerindeki etkisi düşünüldüğünde önemlidir; çünkü Francis Poulenc, Stravinsky'nin ritmik ve yapısal yeniliklerinden ilham almıştır denilebilir (Westhuizen, 2007, s.8).

Francis Poulenc'in Ravel'e olan hayranlığı da göz ardı edilmemelidir. Müzisyenlerin eserdeki armonik geçişlerin ve orkestrasyonun nüanslarına dikkat etmesinin önemi büyüktür (Westhuizen, 2007, s.21-22). Eserin neşeli fakat sofistike karakterini yakalayabilmek, bu etkilerin doğru şekilde anlaşılmasıyla mümkün

olabilmektedir. Ayrıca, Sextet'in yapısı, piyanonun ve üflemeli çalgıların birbirleriyle olan etkileşimlerinin hassas bir denge içinde olmasını gerektirdiği açıkça ortadadır ve müzisyenler, bu enstrümantal diyalogları dikkatle takip ederek eserin bütünlüğünü korumaya önem vermelidirler.

Performans sırasında, teknik becerilerin yanı sıra, eserin duygusal derinliklerini anlamak ve doğru bir şekilde yansıtmak, müzisyenlerin başarılı bir yorum sunabilmesi için kritik önemdedir. Francis Poulenc'in stilistik eğilimlerini ve dönemin sosyo kültürel bağlamını anlamak, eserin müzikal zenginliğini daha derin bir şekilde kavrayarak izleyiciye güçlü bir deneyim sunmayı sağlamaktadır.

Sonuç

Francis Poulenc'in Sextet adlı eseri, 20. yüzyıl müziğinin hem neoklasik hem de modernist akımlarını bir araya getirerek müziğin ifade gücünü genişleten önemli bir yapıttır. Besteci, Stravinsky, Ravel ve Satie gibi çağdaşlarının etkilerini açıkça hissettirse de bu etkileşimleri kendi özgün tarzına dönüştürmeyi başarmıştır. Poulenc'in müziği, geleneksel Fransız melodilerini ve halk müziği öğelerini modern bir dilde birleştirirken, aynı zamanda dinleyiciye sürekli bir yenilik arayışını ve estetik dönüşümü sunar. Sextet eseri, Poulenc'in bu tür etkileşimleri birleştirme becerisini en iyi şekilde gösterdiği çalışmalardan biridir. Eserin ritmik dinamizmi ve armonik zenginliği, aynı zamanda enstrümanlar arasındaki etkileşimle derinleşen müzikal çeşitlilik, bestecinin sanatsal dehasını sergiler (Moschard, 2004, s. 42).

Eserin ritmik yapısı, melodik gelişimi ve armonik dokusu, 20. yüzyıl müziğinde önemli bir yere sahiptir. Sextet, Poulenc'in bir yandan geleneksel müzik formlarına sadık kalırken, diğer yandan modernist bir anlayışı benimsemesiyle dikkat çeker. Eserin bölümlerindeki zıtlıklar ve geçişler, bestecinin duygusal ifade biçimlerini genişletme amacını taşır. Bu eser hem teknik açıdan zengin hem de duygusal derinlik açısından güçlü bir örnek teşkil eder ve Poulenc'in müzikal kimliğini tam anlamıyla yansıtan bir başyapıt olarak kabul edilir (Ivry, 1996, s. 55). Poulenc, Sextet ile modern Fransız müziğinin önemli bir temsilcisi olarak, çağdaş besteciler üzerinde kalıcı bir etki bırakmıştır.

Francis Poulenc'in Sextet eseri, müzikal zenginliği ve dinamik çeşitliliği ile dikkat çekmektedir. Bu eseri yorumlayan müzisyenlerin en dikkat etmesi gereken unsurlardan biri, eserin çok yönlü yapısını anlamak ve performanslarına yansıtabilmektir. Teknik olarak zorlayıcı olan piyano ve üflemeli çalgılar arasındaki diyaloglar, müzikal dengeyi sağlamak açısından büyük bir hassasiyet gerektirir. Bu diyaloglar hem enstrümanların timbre farklarından yararlanmayı hem de eserin farklı duygusal tonlarını mükemmel bir şekilde iletme yeteneğini gerektirir. Özellikle ritmik çeşitliliğin ön planda olduğu bu eserde, her bir çalgıcı, eserin doğasındaki hızla değişen duygusal tonları etkili bir şekilde ifade edebilmelidir (Westhuizen, 2007, s. 10).

Poulenc'in Sextet eseri hem mizahi hem de ciddi unsurları barındıran bir yapıya sahiptir. Bu durum, yorumlayıcıların eserin eğlenceli ve enerjik yanını ortaya çıkarırken, aynı zamanda duygusal derinliği de yansıtmaya sorumluluğunu üstlenmelerini zorunlu kılar. Eserin yapısındaki eğlenceli pasajlar ve daha melankolik anlar, dinleyiciye birbiriyle zıt olan duyguları aynı anda sunar. Müzikal ifadenin bu çeşitliliği, her bir bölümün ruh halini doğru bir şekilde yansıtabilmek için dikkatli bir yorum ve uyumlu bir grup çalışması gerektirir (Aubin, 2008, s. 243). Müzikal ifadenin bu dengeyi yakalamak, eserin etkisini arttırarak hem müzikal anlamda hem de duygusal derinlik açısından dinleyiciye tam bir deneyim sunar.

Francis Poulenc'in Sextet adlı eseri, yalnızca bireysel performans becerisi bakımından değil, aynı zamanda topluluk içinde iş birliği ve uyum gerektiren bir çalışmadır. Bu eser, müzikal anlamda çalgıcılar arasında güçlü bir etkileşimi zorunlu kılar; çünkü her bir çalgıcının, eserin melodik ve armonik yapısına katkıda bulunarak, diğer enstrümanlarla uyum içinde çalışması gerekmektedir. Eserin yapısal karmaşıklığı, müzikal temaların farklı çalgılar arasında paylaşılmasıyla ortaya çıkar ve bu, her müzisyenin eserin anlatımına aktif olarak katılmasını sağlar. Ayrıca, eserin teknik zorlukları, müzikal geçişlerin doğru bir şekilde

yapılması ve çalgıcıların eserin duygusal ve dramatik yönlerini anlamaları açısından performansın kalitesini belirleyen kritik faktörlerdir (Moschard, 2004, s. 41).

Sextet aynı zamanda Francis Poulenc'in kendine özgü melodi ve armoni anlayışını vurgulayan bir başyapıttır. Besteci, melodik hatları ustaca işleyerek, bu hatları farklı enstrümanlarla karşılaştırıp harmanlar, bu sayede eserin melodik dokusu zenginleşir. Her bir performans, eserin stilistik detaylarını ve dönemin sosyo-kültürel etkilerini izleyiciye aktarabilecek bir derinliğe sahip olmalıdır. Bu bağlamda, eserin müzikal zenginliği hem bireysel teknik beceriyi hem de topluluk içinde ortak bir müzikal anlayışı gerektirir. Poulenc'in müziğindeki zarif dengeyi yansıtan bir performans, eserin hem komik hem de ciddi yönlerini etkili bir biçimde sergileyebilmelidir (Ivry, 1996, s. 55).

Hakem Değerlendirmesi	Dış bağımsız.
Yazar Katkısı	Çalışma Konsepti/Tasarım- K.C., A.Ö.A.; Veri Toplama- K.C., A.Ö.A.; Veri Analizi/Yorumlama- K.C., A.Ö.A.; Yazı Taslağı- K.C.; İçeriğin Eleştirel İncelemesi- K.C., A.Ö.A.; Son Onay ve Sorumluluk - K.C., A.Ö.A.
Çıkar Çatışması	Yazarlar çıkar çatışması bildirmemişlerdir.
Finansal Destek	Yazarlar bu çalışma için finansal destek almadıklarını beyan etmişlerdir.

Peer Review	Externally peer-reviewed.
Author Contributions	Conception/Design of Study- K.C., A.Ö.A.; Data Collection- K.C., A.Ö.A.; Data Analysis/Interpretation- K.C., A.Ö.A.; Drafting Manuscript- K.C.; Critical Revision of Manuscript- K.C., A.Ö.A.; Final Approval and Accountability- K.C., A.Ö.A.
Conflict of Interest	The authors have no conflict of interest to declare.
Grant Support	The authors declared that this study has received no financial support.

Yazar Bilgileri

Author Details

Kaan Civelek

¹ Anadolu Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Müzik Bölümü, Üflemeli ve Vurmalı Çalgılar, Eskişehir, Türkiye

 0000-0002-3246-2555 kaanoboe1988@hotmail.com

Ayşe Özlem Akdeniz

² Anadolu Üniversitesi, Devlet Konservatuvarı, Müzik Bölümü, Yaylı Çalgılar, Eskişehir, Türkiye

 0000-0003-2383-7121

Kaynakça | References

- Akdeniz, A. Ö. (2018). Stravinsky: Rus Balelerinin Rus Halk Müziği ile ilişkisi. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Akademik Müzik Araştırmaları Dergisi*, 4(7), 21-31. <https://doi.org/10.5578/Amrj.66478>
- Aubin, J. (2008). *Francis Poulenc and His Musical World*. University of California Press.
- Clifton, K. M. (2002). *Poulenc's ambivalence: a study in tonality, musical style, and sexuality*. Austin: The University of Texas at Austin.
- Hell, H. (1978). *Poulenc, Francis*. Fayard.
- Ivry, B. (1996). *Francis Poulenc*. Phaidon Press.
- Levy, J. E. (2021). *"I Shan't Ever Play Down These Influences": Poulenc's Neoclassicism as Musical Legacy*(Unpublished master's thesis). University of Denver.
- Lim, J. W. (2020). *Simply Pleasing and Uniquely Original: Uncovering and Re-Evaluating the Value of Solo Piano Works by Francis Poulenc*(Unpublished doctoral dissertation). University of Maryland, College Park.
- Minneman, G. (2019). *Francis Poulenc and Surrealism*.
- Morgan, W. B. (2019). *Rhythmic, Phrasing, and Dramatic Concerns in Poulenc's Tel Jour, Telle Nuit*(Unpublished doctoral dissertation). Temple University.

- Moschard, T. P. (2004). *The sacred choral music of Francis Poulenc: a contextual and analytical study* (Unpublished doctoral dissertation). Durham University.
- Musselman, S. J. (2007). *Cohesion of composer and singer: The Singers of Poulenc* (Unpublished doctoral dissertation). The Ohio State University.
- Romain, E. P. (1978). A Study of Francis Poulenc's Fifteen Improvisations for Piano Solo. (Unpublished doctoral dissertation). The University Of Southern Mississippi.
- Schmidt, C. (2001). *Francis Poulenc: A Biography*. Cambridge University Press.
- Smith, R. (1996). *Poulenc and French Chamber Music in the 20th Century*. Cambridge University Press.
- St-Aubin, C. (2008). *Francis Poulenc, nostalgia and Parisian popular culture* (Unpublished doctoral dissertation). University of Toronto
- Van Der Westhuizen, P. J. (2007). *Modeling as Compositional Tool in the Piano Works of Francis Poulenc* (Unpublished doctoral dissertation). University of Cincinnati.
- Westhuizen, P. (2007). *The Music of Poulenc: A Performance Perspective*. Oxford University Press.

